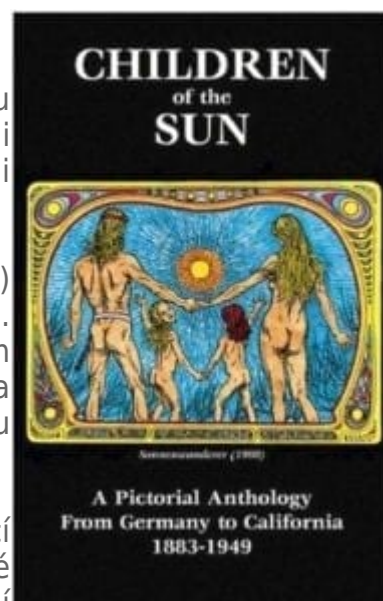

Předmluva Briana Chidestera

Když se v květnu 1948 stala skladba „Nature Boy“ jedničkou hudebního časopisu *Billboard*, pováleční Američané považovali jejího autora Edena Ahbeze zároveň za proroka naděje i podivuhodnou zvláštnost.

Jeho upřednostňovaná image (dlouhé vlasy, plnovous a sandály) ostře kontrastovala s tehdejšími obyčejným slušným Američanem. Jak ale tento rozhovor se spisovatelem Gordonem Kennedym ukazuje, měly alternativní hodnoty – které Ahbez uvedl do světa populární hudby a které o 20 let později ovládly subkulturu mládeže konce 60. let – své průkopníky mnohem staršího data.

Kennedy napsal *Children of the Sun* (Děti slunce), knihu popisující vzestup primitivismu, naturopatického léčitelství a ekologické uvědomělosti na jejich cestě z Německa 19. století na západní pobřeží USA v meziválečné periodě předcházející volné lásce a květinové síle.

Obálka Kennedyho knihy „Children of the Sun“ (1998).

Brian Chidester: Strávil jste spoustu času zkoumáním - lepší výraz mě nenapadá - kořenů hnutí hippies. Řekněte mi, kam podle vás v tomto kontextu zapadá Eden Ahbez.

Gordon Kennedy: Eden Ahbez patří k nejdůležitějším lidem už jen proto, že jeho hit „Nature Boy“ ho proslavil natolik, že máme spoustu fotek, novinových článků a svědectví lidí, kteří se s ním setkali nebo ho znali. Protože k tomu došlo na konci 40. let, získáváme jedinečný náhled do světa, v jakém tehdy žil i na míru odlišnosti od podoby, do jaké se vyvinul v éře hippies, kdy image a životní styl podobný Ahbezovu přijaly miliony lidí. Jelikož se narodil na začátku 20. století a žil přes 60. léta, svým způsobem pomáhal nést a předat pomyslnou pochodně.

Když jsem kdysi dal autorský výtisk mé knihy *Children of the Sun* Stanley Mousovi, známému umělci éry 60. let, který navrhoval psychedelické obaly desek a plakáty pro Jefferson Airplane, Janis Joplin, Grateful Dead apod., byl nadšený a velice si toho cenil. O Edenu Ahbezovi slyšel, ale víc věděl o Arnoldu Ehretovi a Rudolfovi Steinerovi, a v té době byl v kontaktu s jeho přítelem Augustusem Owsleym, který tehdy žil v Austrálii, kde jakoby okolo Nimbinu a Byron Bay přežívalo cosi z ducha starého San Francisca.

*Zde na fotografii vidíme Edena Ahbeze na jaře 1948, obklopeného pubertálními fanoušky („**Bobby Sox**“), jak čekají na podepsání svého singlu „Nature Boy“ autorem. Jak v tomto rozhovoru Gordon Kennedy zdůrazňuje, jedním z aspektů jedinečnosti Ahbezova života bylo, že se díky své slávě stal jednou z nejfotografovanějších postav kontrakultury pre-psychedelické éry. Jde o další z příkladů, jak nepatřícně Ahbez ve světě 40. let působil, ale také jeho lehkosti a optimismu ve vztahu k okolnímu světu.*

BC: Když jste knihu psal, do jaké míry jste uvědomoval rozporuplnost psaní o Němcích první poloviny 20. století?

GK: Představoval jsem si že – jelikož má práce se zabývá pozitivními prvky německých dějin a imigranty, kteří přinesli některé své myšlenky do Ameriky – fotky do značné míry přebijí text, protože většina lidí si stejně knížku nečte... mrknou na obrázky a přečtou si pár popisků. Popisovaní lidé podle mě vůbec nepůsobí militantně a jsou na hony vzdálení stereotypní americké mediální představě „Němců – zloduchů.“ Ve spoustě těchto levičáckých knihkupectví na západním pobřeží se ale uplatňuje určitá forma cenzury a samotného mě překvapilo, že v té době (1999) svolal Bookshop v Santa Cruz schůzi, kde nechávali mou knížku kolovat 15 zaměstnancům – do té míry je šokovalo, že by to všechno mohla být pravda. Sice znali Hermanna Hesseho, ale s Edenem Ahbezem, Williamem Pesterem a Fidusovým protopsychedelickým uměním se většinou setkávali prvně. Kvůli tomuhle podivnému kousku amerických dějin už nemohli svým zákazníkům říkat, že *beatnici* sami připravili půdu pro hippies. A jen představa, že jejich „Létu lásky“ předcházela celá generace v lesích žijících nahých Němců, kteří nikdy neochutnali LSD nebo neslyšeli o Grateful Dead, byla obtížně přijatelná. Životní styl *Lebensreform* také silně zapůsobil na americkou židovskou mládež jako Edena Ahbeze, Gypsy Bootse a Buddyho Rose, takže se odvrátili od všeho židokřesťanského ve prospěch téhle nové podoby radikálního německého pohanství, přesazeného na americkou půdu.

BC: Vtipné, jak si lidi úzkostlivě chrání své teritorium.

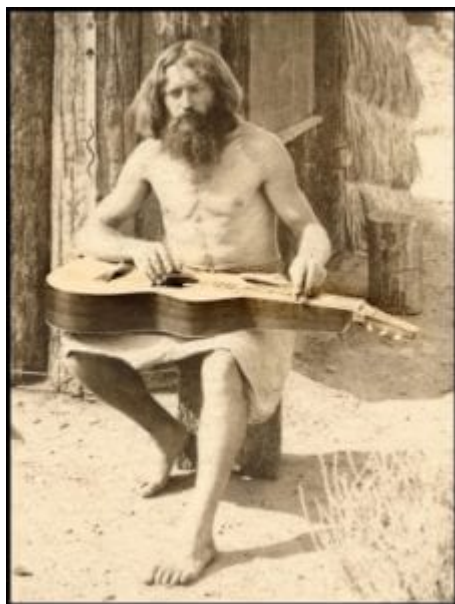
GK: Odnal jsem si z toho ponaučení, že levičáci, stoupenci New Age a liberálové nemají o nic menší sklony k totalitářství než konzervativci a pravičáci a že spousta neo-hippies, kteří oslavně píšou o bohémském období amerických dějin, o něm nic neví. Podobné to je i současnými rádoby beatniky v coloradském Boulderu. Mou knížku odmítlo každé hippie knihkupectví v Santa Cruz, Mt. Shastě, Eugene [Oregon], Arcatě [Kalifornie], stejně jako Harbin Hot Springs, Esalen Institute a další. Lidé, kteří ji zakázali, sami sebe popisují jako otevřené a spirituální.

BC: Když se vrátíme k otázce kořenů - o život v souladu s tímto typem pohanství neusilovali jen Němci, že? Historicky se vyskytuje v mnoha podobách, od Emersonova a Whitmanova transcendentalismu až k mystickému romantismu Williama Blakea. Celé romantické hnutí vlastně do velké míry je návratem k přírodě, její síle a tajemství; myšlenkou, že člověk se nerodí do dědičného privilegia, revoluční duch, vycházející z vnímání přírody jako nejučinnějšího nástroje vyrovnávání rozdílů.

GK: Nepochybně najdeme v západní tradici silné proudy tohoto druhu, sahající tisíce let do minulosti, a zájemcům velice doporučuji knihu Arthura Lovejoye a George Boase z roku 1935 *Primitivism and Related Ideas in Antiquity*. Samozřejmě nemáme žádné fotky, ale v knize nalezneme četné popisy různých skupin lidí - dokonce i mezi starověkými Řeky - které natolik znechutila vládnoucí kultura, že kompletní odmítnutí konvenčního života se jim jevilo jako jediná možnost. Mé nakladatelství Nivaria Press vydalo tři díla o bílých indiánech, kteří před evropskou expanzí v 15. století žili na Kanárských ostrovech. Lovejoy s Boasem je popisují jako idylické předchůdce kulturního neklidu, který se nakonec - jak Římané šířili svou hrůzovládou napříč kontinentem - stal evropskou civilizací. Hodně jsem toho o indiánech Guanche publikoval na svém webu www.whiteindians.com.

Obrazy Fiduse (vlastním jménem Hugo Reinhold Karl Johann Höppener), německého malíře, jehož dílo ovlivnilo pozdější psychedelické designerské styly.

William Pester – Němec, který emigroval do oblasti kaňonu Tahquitz (poblíž kalifornského Palm Springs) ještě před 2. světovou válkou, kde žil jako primitivista mezi indiány kmene Cahuilla. Později se možná stal Ahbezovým mentorem.

BC: Velice zajímavě pojatá revoluce... odmítnutí většinové společnosti. Někdy to svádí vnímat Němce z Lebensreform a jejich následníky z jižní Kalifornie jako potrhlé, mírné pacifisty - ve skutečnosti ale vlastně byli radikálními revolucionáři, že?

GK: V Německu ke konci 19. století to zřejmě v mnoha ohledech bylo radikálnější, kvůli jejich počtu, nahotě a vzniku umění, později známého jako psychedelické; i když ano - jejich američtí dědicové jako kalifornští Nature Boys nepochybně byli revolucionáři jen kvůli svému životnímu stylu. Eden Ahbez řekl kdysi Gypsy Bootsovi, když si ve 40. letech vychutnávali skály a žulová jezírka kaňonu Tahquitz, „Jednoho dne tady bude milion vousáčů.“ V tom se tedy rozhodně nemýlil.

BC: Přesně! Ale k čemu se snažím dopracovat: Nakolik byli Němci před Ahbezem ovlivnění mysliteli jako Nietzsche, Matisse, kteří sami usilovně hledali primitivismus mimo rámec obecného trendu „splynutí s domorodou kulturou“? Tihle lidé si připadali v moderní buržoazní společnosti jako v pasti. „V pasti“ možná ani jejich pocity plně nevystihuje. Snažili se znovu nalézt divocha uvnitř každého z nás. Vyznávali němečtí příchozí do jižní Kalifornie podobnou ideologii, tedy že civilizace je šílenství? Tuhle představu si totiž spojujeme se 60. lety, ale podle všeho se pohanství a primitivismus vznášely ve vzduchu už na přelomu století.

GK: Rozhodně ano, a Hermann Hesse, který se v 60. letech pravděpodobně prodával víc než Tolkien, byl Nietzsche a německým romantismem silně ovlivněn. Motiv divocha pak rozvinul i zpěvák Doors Jim Morrison, který si jako dárek k maturitě místo auta vyžádal Nietzscheho sebrané spisy.

Ctyři z kalifornských Nature Boys, kol. 1948: (zleva): Gypsy Boots, Eden Ahbez (sedící), Bob Wallace a Emil Zimmerman.

Všichni tito němečtí imigranti také četli nesmírně populární knížky Karla Maye, jehož příběhy romantizujících indiánskou kulturu se prodaly desítky milionů. Příklad do Ameriky pro ně byl nepopsaným listem, a většina Evropanů 19. století znala krásné obrázky Yosemitekého údolí, sekvojových lesů, oblasti Big Sur i kalifornských pláží a pouští, takže v jejich hlavách byl daleký západ místem, kde se dalo odložit staré a začít nanovo, což spolu s novými zeměmi a mírným podnebím tyto idealisty lákalo.

Rozhovor *Considering the Source (A Talk with Gordon Kennedy)* vyšel na stránkách Eden's Island.

Gordon Kennedy (nalevo) s Nature Boy, Buddym Rosem (vlastním jménem Isaac I. Rosenzweig), roku 2000, pořízeno v Roseově bytě v kalifornském Santa Cruz, když se blížil stovce.